

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Zpívající
kosti.pdb

PDB Name: Zpívající kosti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

<!DOCTYPE HTML PUBLIC "-//W3C//DTD HTML 3.2 Final//EN">Zpívající kosti
Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Jedna země byla kdysi sužována divokou svini, která rolníkům pole rozrývala, dobytek zabíjela a lidi svými tesáky párala. Tu král té země slíbil, že ten, kdo zemi od toho soužení osvobodí, dostane obrovskou odměnu. Ale to zvíře bylo tak velké a tak silné, že se do toho lesa, kde přebývala, nikdo neodvážil.

Nakonec nechal král rozhlásit, že kdo divokou svini chytí a zabije, dostane jeho jedinou dceru za ženu.

V té zemi žili dva bratři, synové chudého muže, kteří se ohlásili, že ten odvážný čin vykonají. Ten starší byl lstivý a chytrý, dělal to jen z pýchy, ten mladší byl nevinný a prostinký, ten to činil z dobroty srdce.

Král jim řekl:

"To zvíře určitě najdete, ať se vydáte v lese na jakoukoliv stranu."

Tak se vydal ten starší bratr k západu a ten mladší k východu.

A když byl mladší Olbram chvíli kráčel, potkal malého mužíka, který nesl v ruce černé kopí a pravil mu:

"Tohle kopí ti dám, protože tvoje srdce je nevinné a dobré, tím můžeš tu divokou svini zabít a ona ti neublíží."

Olbram mužíkovi poděkoval, vzal kopí na záda a beze strachu se vydal dál. Zanedlouho, když byl uviděl to zvíře, jak se na něj řítí, obrátil ono kopí jemu v ústrety; a svině ve svém slepém hněvu se na něj bez zaváhání valila, až jí to kopí rovnou srdce proklálo.

Tak si Olbram hodil mrtvou svini na záda, aby ji králi odnesl.

Když na druhé straně lesa vyšel, stal tam dům, ve kterém se lidé při tanci a víně veselili. Jeho starší bratr sem už dříve dorazil a byl si pomyslel, že ta svině jemu neutěče, a že se na kuráž napije. Když však byl svého bratra uviděl, který obtěžkán svým břemenem vyšel z lesa, tu jej posedla závist a zloba nedala jeho zlému srdci spát. Zavolal na Olbrama:

"Pojď dál, bratříčku, trochu si odpočiň a občerstvi se pohárem vína."

Olbram, kterému nic zlého na mysl ani nepřišlo, vešel dovnitř a vyprávěl bratrovi o tom dobrém mužíkovi, který mu to záračné kopí daroval, a on jím pak tu divokou svini zahubil.

Starší bratr se bral k večeru také zpět na zámek, tak putovali společně. Když ale v noční temnotě přišli k jednomu mostu přes potok, nechal starší bratr Olbrama jiti napřed, a když byli uprostřed mostu, srazil Olbrama mocným úderem k zemi, až ho dočista zabil. Pohřbil jej pod mostem, hodil si svini na záda a zanesl ji králi s tou lží, že ji sám zabil.

A díky tomu dostal královskou princeznu za ženu. A když se byl Olbram nevracel, pravil jeho zlořečený bratr:

"To jej jistě ta divoká svině roztrhala."

Ale Bohu nezůstane nic utajeno, každý zlý skutek na světlo Boží vyplave.

Po letech jeden pastýř hnál přes onen potok své stádo a uviděl dole v písku ležet sněhobílou kůstku a byl si pomyslel, že by z ní byl dobrý náustek.

Sestoupil dolů a jal se vyřezávat z oné kůstky náustek pro svůj lesní roh.

Ale když byl poprvé do rohu fouknul, začala ona kůstka k velkému pastýřovu překvapení sama od sebe zpívat:

"Olbrame, spíš tu v neposvěceném hrobě,
korunu a krásnou dívku vzal bratr tobě."

"To je kouzelný roh!" řekl si pastýř: "Sám od sebe zpívá, ten musím přinést panu králi."

Když byl ke králi přišel, začal roh zase od sebe zpívat a král byl té písni porozuměl a nechal v zemi pod mostem kopat, dokud kostru zabitého Olbrama na Boží světlo nevynesli.

Toho zlořečeného bratra, který se ze svého zlého činu dále vyhlávat nemohl, zašili do pytle a zaživa utopili.

Kosti zabitého Olbrama byly přeneseny na jedno krásné místo na hřbitově a tam uloženy k věčnému klidu.